10/12/2020

«Ανήκω σε μία χώρα μικρή, ένα πέτρινο ακρωτήρι στη Μεσόγειο»

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η συγκινητική – και περισσότερο επίκαιρη από ποτέ – ομιλία του Γιώργου Σεφέρη όταν παρέλαβε το Νόμπελ Λογοτεχνίας, σαν σήμερα στις 10 Δεκεμβρίου του 1963.

Εδώ και μήνες η Ελλάδα είναι στο πραιτώριο. Χλευάζεται και κατασυκοφαντείται. Αναίσχυντοι αργυραμοιβοί την παίζουν στα ζάρια. Προσβάλλουν τους ανθρώπους της, αμφισβητούν την ιστορία της και τον πολιτισμό της. Όποια εφημερίδα και να ανοίξεις, μας έχουν κατατάξει στα «σκουπίδια». Μας θεωρούν ένα περιττό βάρος, από το οποίο όλοι θέλουν να απαλλαγούν, αλλά δεν ξέρουν ακόμα πώς.
Ε, λοιπόν, η Ελλάδα δεν είναι για τα σκουπίδια!
Δεν είμαστε οι Έλληνες διεφθαρμένοι και τεμπέληδες. Χαβαλέδες ήμασταν για πολύ καιρό. Βάλαμε τον αυτόματο πιλότο. Ένας φτωχός λαός, που γνώρισε την αφθονία και παρασύρθηκε γιατί νόμισε πως θα κρατήσει για πάντα. Πίστεψε και στα «ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα» κάποιων αδίστακτων πολιτικάντηδων. Για την

ακρίβεια ίσως στην Ελλάδα υπάρχουν λιγότεροι διεφθαρμένοι και τεμπέληδες απ’ ότι σε πολλές άλλες χώρες.
Και τώρα ήρθε η ώρα του λογαριασμού. Είναι μια δύσκολη ώρα, αλλά δεν ήρθε το τέλος.

Όμως, ευτυχώς ακόμα στην Ελλάδα το 15% του πληθυσμού της δεν ζει με κουπόνια.
Ευτυχώς ακόμα στην Ελλάδα, κάθε ελληνόπουλο έχει δωρεάν πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο.
Ευτυχώς ακόμα στην Ελλάδα έχουμε ένα, έστω ημιτελές, αλλά έχουμε σύστημα υγείας.
Ευτυχώς ακόμα στην Ελλάδα έχουμε ένα κράτος που έχει μια μεγάλη περιουσία. Άλλα κράτη δεν έχουν τίποτα. Αυτήν βλέπουν και ξερογλύφονται.
Ευτυχώς ακόμα στην Ελλάδα οι γονείς βοηθάνε τα παιδιά τους και εκείνα τους γονείς τους.
Ευτυχώς, η μικρή και φτωχή Ελλάδα δεν ήταν απούσα από καμιά μεγάλη μάχη για την ελευθερία. Και έδινε το είναι της, όταν οι άλλοι είχαν ήδη παραδώσει και την ψυχή και το πνεύμα.
Ευτυχώς ακόμα, η Ελλάδα έχει μέλλον.
Έβλεπα εκείνα τα κορίτσια της Εθνικής Ομάδος Πόλο, να ανεβαίνουν στον Όλυμπο, μες τη «φωλιά του Δράκου», και είπα , πως δεν χάθηκε η ελπίδα. Υπάρχει ακόμα το μέταλλο του νικητή.
Η Ελλάδα έχει μέλλον, γιατί στη μακραίωνα ιστορία της κάθε μεγάλη ήττα και καταστροφή, αντί να την αφανίσει, την ανάσταινε!
Γιατί τα γράφω αυτά; Μου τηλεφώνησαν κάποιοι «φίλοι» απ’ το εξωτερικό και μας ….νεκρολογούσαν! Είναι απ’ τα κοράκια που έχουν στοιχηματίσει στην πτώχευσή μας και ανησυχούν μήπως και χάσουν τα λεφτά τους! Και βιάζονται! Τόσο πολύ θύμωσα που έκλεισα το τηλέφωνο. Ύστερα τους έστειλα το κείμενο που ακολουθεί….

“Ἀνήκω σὲ μία χώρα μικρή.
Ἕνα πέτρινο ἀκρωτήρι στὴ Μεσόγειο, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο ἀγαθὸ παρὰ τὸν ἀγώνα τοῦ λαοῦ, τὴ θάλασσα, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου.
Εἶναι μικρὸς ὁ τόπος μας, ἀλλὰ ἡ παράδοσή του εἶναι τεράστια καὶ τὸ πράγμα ποὺ τὴ χαρακτηρίζει εἶναι ὅτι μᾶς παραδόθηκε χωρὶς διακοπή.
Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν ἔπαψε ποτὲ της νὰ μιλιέται. Δέχτηκε τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ δέχεται καθετὶ ζωντανό, ἀλλὰ δὲν παρουσιάζει κανένα χάσμα.
Ἄλλο χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς παράδοσης εἶναι ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴν ἀνθρωπιά,

κανόνας της εἶναι ἡ δικαιοσύνη.
Στὴν ἀρχαία τραγωδία, τὴν ὀργανωμένη μὲ τόση ἀκρίβεια, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξεπερνᾶ τὸ μέτρο, πρέπει νὰ τιμωρηθεῖ ἀπὸ τὶς Ἐρινύες.
Ὅσο γιὰ μένα συγκινοῦμαι παρατηρώντας πὼς ἡ συνείδηση τῆς δικαιοσύνης εἶχε τόσο πολὺ διαποτίσει τὴν ἑλληνικὴ ψυχή, ὥστε νὰ γίνει κανόνας τοῦ φυσικοῦκόσμου.
(...)
Χρωστῶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου στὴ Σουηδικὴ Ἀκαδημία ποὺ ἔνιωσε αὐτὰ τὰ πράγματα, ποὺ ἔνιωσε πὼς οἱ γλῶσσες, οἱ λεγόμενες περιορισμένης χρήσης, δὲν πρέπει νὰ καταντοῦν φράχτες ὅπου πνίγεται ὁ παλμὸς τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς, ποὺ ἔγινε ἕνας Ἄρειος Πάγος ἱκανός νὰ κρίνει μὲ ἀλήθεια ἐπίσημη τὴν ἄδικη μοίρα τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸν Σέλλεϋ, τὸν ἐμπνευστή, καθώς μᾶς λένε, τοῦ Ἀλφρέδου Νομπέλ, αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μπόρεσε νὰ ἐξαγοράσει τὴνἀναπόφευκτη βία μὲ τὴ μεγαλοσύνη τῆς καρδιᾶς του.
Σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο, ποὺ ὁλοένα στενεύει, ὁ καθένας μας χρειάζεται ὅλους τούς ἄλλους. Πρέπει ν’ ἀναζητήσουμε τὸν ἄνθρωπο, ὅπου καὶ νὰ βρίσκεται.
Ὅταν στὸ δρόμο τῆς Θήβας, ὁ Οἰδίπους συνάντησε τὴ Σφίγγα, κι αὐτὴ τοῦ ἔθεσε τὸ αἴνιγμά της, ἡ ἀπόκρισή του ἦταν: ὁ ἄνθρωπος. Τούτη ἡ ἁπλὴ λέξη χάλασε τὸ τέρας. Ἔχουμε πολλὰ τέρατα νὰ καταστρέψουμε. Ἂς συλλογιστοῦμε τὴν ἀπόκριση τοῦ Οἰδίποδα.»